

arribisme...

Després d'unes eleccions, sempre hi ha individus que aprofiten els primers temps, que acostumen a ésser una mica foscos en la qüestió de revisió d'actituds, per tal de situar-se i agafant el màxim de prebendes que en aquest cas, avui dia, són càrrecs i enxufes.

Hi ha, a Catalunya, dins els nostres primers organismes autònoms, una pila de senyors d'aquestes condicions. Son molts, moltíssims, els que, durant una pila de mesos, han estat, incansablement, fent respallades als gestors lliguers i radicals. Són molts es que han arribat, àdhuc, a fer denúncies de companys nostres, companys estimadíssims, per l'horrorós delictes de no acceptar, amb la mateixa tranquil·litat i barra que ells, les disposicions antilegals d'aquella gent que, per dissort de Catalunya, ha tingut a les seves mans durant setze mesos mesos les regnes del poder autònom de la nostra terra.

Els cassos que podríem citar de barra i cinisme són molts, moltíssims. Si haguéssim, —i això que podríem— de citar tots i cada un dels incommensurables cassos que hi ha hagut a l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya no en tindríem prou ni amb totes les columnes del nostre setmanari. Es una cosa que els nostres lectors no saben en detall i que convindria sapiguessin per tal de tenir molt compte amb segons quines persones i individus que avui, que, fins i tot durant la campanya electoral, s'estan dient militants d'esquerra, però que, durant la clandestinitat se'ls anava a veure per tal que contribuïssin, per tal que ajudessin de la manera que fos al partit, a les organitzacions que treballaven per Catalunya, no volien saber-ne res i enviaven els que així demanaven, i quan ho demanaven era senyal que ho podien exigir a «fregar plats» com vulgarment es diu i ells es rentaven les mans tot dient que «amb ximplés no hi volien saber res...»

Són aquests que, en el trienni del govern català, estaven sempre a les portes de les conselleries i de la Presidència de la Generalitat, esperant torn per tal de demanar, sempre demanar, quelcom als consellers i President i que en canvi, després de les jornades glorioses d'octubre, ... també els veïes a la porta del Coronel de la Generalitat (com molt bé va batejar-lo un popular periodista) el malcarat Jimenez Arenas, suplicant i logrant alguna vegada, adquirir quelcom que els ajudés a millor malgastar el presupost de la Catalunya autònoma.

Són aquells que es diuen esquerristes

cent per cent, socialistes fins a la mèdula i que quan la cèlebre subscripció "pro-víctimas del deber" van ésser els primers en contribuir-hi, traint, d'aquesta manera, els postulats que ells sempre havien dit defensar...

I no volem continuar citant cassos globals ni particulars. Volem solament, perquè creiem que és el nostre deure, fer constar d'una manera ben clara i categòrica que coneixem les actituds i procediments d'una pila de senyors, si senyors se'ls pot dir, que aprofiten sempre els primers moments per a situar-se i, en lloc de romandre a la defensiva de les acusacions que poden fer-los s'entretenen en la tasca innoble d'abandonar els seus antics companys d'«ilegalitat» combatent-los i posant —diuen i pretenen— alerta els governants elegits pel poble.

Es contra aquests, contra aquesta classe d'arribisme que avui aixequem la nostra veu. Contra els que volen ésser els primers en acusar per tal de que no hi hagi temps d'acusar-los. Contra els que feren els mitjans d'esquerra i encara no feia dos mesos estaven respallant de mala manera als consellers lliguers i larrouixistes. Són aquests els senyors, són aquests els arribistes pitjors que petim a la nostra pàtria. I, contra aquests, han d'estar preparats els governants de Catalunya. Contra els que es diuen esquerristes cent per cent —per haver fet uns quants mitjans de propaganda electoral— i que en canvi quan pitjor estava la cosa, estaven remenant les cireres i mangonejant dins l'Ajuntament i la Generalitat.

Cal que contra tots aquests s'aixequin tots els organismes del nostre partit i exigeixin als organismes responsables del mateix l'aplicació de les sancions més greus —de la manera que puguin ésser aplicades— contra els que ara —del 16 de febrer endavant— són entusiastes esquerristes, però que en canvi no es recordaren de les esquerres quan més falta a aquestes i a Catalunya feien.

I això cal tenir-ho en compte. Els governants saben prou bé qui són aquests arribistes i, si no ho saben, tindran persones de prou confiança que els hi ho explicaran amb detall. Nosaltres, contraris al famós «Deia-teu» no volem, per ara, donar noms ni explicar actituds. Si arriba l'hora, però, no vacil·larem per a fer-ho, puix creiem que com més netejada estigui estigui la burocràcia oficial, millor i amb més bon camí anirà la nostra pàtria: Catalunya lliure.

J. S.

16 a 7

Potser algú al llegir aquests números es pensí que anem a fer la rescensió d'un partit de futbol o de rugby. Si algú pensa això està equivocant. Anem a parlar de la «Llei» (?) del 2 de gener, d'aquella llei que els homes de la Llga ajudaren a fer per tal de poder governar Catalunya, cosa que d'altra manera no els hauria estat possible. 16 vots en contra per 7 a favor. El Tribunal de Garanties ha fallat contra la constitucionalitat de la Llei. Encara que els catalans no tenien necessitat de què el Tribunal de Garanties ens ho digués, perquè tots estavem plenament convençuts que la repetida Llei no era ajustada als principis de la Constitució de la República, no podem negar que el saber-ho confirmat per un organisme com el Tribunal de Garanties ens ha complagut. La Llei del 2 de gener ja no existeix. Amb el buf que s'alçà el 16 de febrer ha perdut l'equilibri que li donaven els gestors i els usurpadors dels càrrecs públics, i se n'ha anat en orris. Aquell senyor Escalés que amparant-se en la Llei del 2 de gener es negava a reposar els Ajuntaments populars suspesos, què cosa deu pensar ara? Seria curiós de saber el seu pensament, si es que un home com el senyor Escalés pot pensar quelcom. Potser ens diria que ell, en el fons, volia la derogació de la Llei. Potser ens parlaria dels seus sacrificis per Catalunya amb aquell to entre doctoral i incomprendible que empen els homes de la Llga quan han d'exposar llurs opinions. Encara

que no ens els creuríem de mitja paraula, seria curiós saber el que pensen ell i aquest pobre deficient mental (per anomenar-lo d'una manera suau,) de Manuel Brunet, defensor d'aquesta malaurada Llei des de les pàgines de «La Veu».

Però més val que no ens donguin la seva opinió. No tenen la categoria necessària per a donar-la. El que la tindria és aquell simpàtic aragonés propagador del separatisme que respon al nom de Royo Villanova, si no s'hagués retirat de la política. Però ni Escalés ni Brunets no poden.

Aquesta vegada l'«score» contra la Llei ha estat considerable. 16 a 7. Nou vots de diferència. Aconsellem als homes de la Llga que esborrin dels seus calendaris el número 16. Es un número fatídic per ells. El 16 de febrer, la derrota número 1. I els 16 vots, la derrota número 2.

FRANCESC J. ZAMORANO CESTER

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

depuració

Els nostres primers organismes autònoms tohom sab que estan plens d'aquella burocràcia que s'adapta a totes les circumstàncies i que mai, en cap dels moments, deixa de respallar, per aconseguir un ascens o qualsevol cosa per l'estil, als consellers o President, siguin aquests representants legítims del poble i solament (l'exemple és en aquests darrers temps), uns simples gestors governatius amb més pretensió i fums de grandesa que no pas altra cosa.

Cal, però, que aquesta burocràcia, dins la qual hi ha elements sans, elements treballadors, elements que poden donar un rendiment immillorable a la Catalunya autònoma, sigui netejada i, sense cap mena de contemplació sigui reformada i reorganitzada de manera que tot i donant el màxim de rendiment, els funcionaris sentin l'alegria interna del deure acomplert, la satisfacció interna d'haver fet un servei interessant a la pàtria... Que no passi com ara, que en la majoria dels cassos el funcionari si fa la feina, la fa com aquell qui diu per força i a contracor, perquè sab, moltes vegades que allò que fa únicament ha de servir, si té èxit, per tal de que el seu cap se n'englori la glòria i en canvi si és un disbarat, per a que ell, el funcionari modest, se la carregui amb tot l'equip. Cal, creiem nosaltres, per això, fer una selecció de caps i de funcionaris; principalment, però, de caps. Que aquells que no serveixin prou bé per a les tasques que ha de desenvolupar el Govern de Catalunya, que siguin apartats dels llocs de comandament i aquells que puguin entorpir, com entorpiren més d'una vegada, la feina a realitzar, que siguin posats de manera que la seva influència, que la seva actuació no pugui ésser perjudicial per a la causa sagrada de la Catalunya autònoma.

Però, cal preguntar-se, s'atreviran a fer això els consellers i President actual de Catalunya? S'atreviran els homes que la voluntat de tot un poble va treure de la presó a fer, a iniciar, una obra tan transcendental dins l'administració de la Generalitat? Tindran l'ànim prou trempat per a deixar de banda influències particulars i anar, d'una vegada i per sempre a la reforma, a la reorganització completa de la burocràcia oficial, dels alts càrrecs de la Generalitat?

No ho sabem pas. Nosaltres en tenim els nostres dubtes. Gairebé no arribem a creure que ara, al cap de quinze dies d'ésser ja en possessió altra volta dels òrgans del poder de Catalunya, es recordin els nostres consellers, i ja no parlem del President, d'anar a revisar actituds i procediments d'alguns alts funcionaris de la Generalitat.

No creiem que el Consell de la Generalitat, malgrat tingui tota la nostra confiança, s'atreveixi a anar a una reforma de l'envergadura que nosaltres, modestos militants del partit, aquí exposem. Però, cal. La salut de la Catalunya nostra, lliure i justiciera ho exigeix. Catalunya necessita que tot aquell que treballa ho faci per ella i pensant en ella. Que no es trobi que la majoria dels que treballen dins els seus organismes únicament ho fan amb ganes d'ensorrar-la i fer quedar en ridícul els homes que la voluntat popular ha volgut que regentessin els seus destins històrics.

I, per això, cal la reorganització a fons. Si el Govern, però, no s'atreveix a fer aquesta reforma hi ha una manera de solucionar-ho. No de la manera que vulgué, amb tota la seva bona fe, el senyor Moles els últims dies d'ésser Governador Gene-

ral. No donant una autoritat que es mereixen a segons quins caps de la Generalitat. No nomenant comissions en les quals hi formen part senyors a qui la voluntat popular i especialment els funcionaris a les seves ordres, han designat com a responsables d'una pila de desfalcs i contradiccions per a no dir res pitjor. No, perquè d'aquesta manera no es farà res més que fer acomiadar de la Generalitat buscant un motiu o excusa qualsevol, als funcionaris que siguin, per ideologia o particularment enemics del cap de Departament o Secció respectiu...

Cal, creiem, que es nomeni una Comissió depuradora, un «soviet» si convé. Que no faci pas por el nom, perquè si se sap fer serà la millor arma que el Govern de Catalunya podria esgrimir, el dia de demà, quan es presenti altra vegada, davant el poble explicant la seva tasca i demanat els seus vots per a continuar-la. Sí, cal nomenar un «soviet». Però, un «soviet» que sigui secret, *absolutament secret*. Que a excepció dels que el composin i el President de la Generalitat, no sàpiga ningú, ni els secretaris ni els mateixos consellers, qui són els que formen part de la comissió esmentada. I que aquesta, formada per un escàs número de funcionaris de l'absoluta confiança del Govern, faci dictàmens amb tota urgència, elevi informes clars i concisos en relació amb tots aquells senyors que durant els setze mesos de lladronicis no compliren el seu deure infaliblement...

Hem dit que no creiem es faci res de tot això. Cal però, fer constar que a la Generalitat ja ha funcionat per uns dies un estil de «soviet» o comissió depuradora. I, en els pocs dies que va actuar va complir amb el seu deure i va fer, sense violències, agafar la por a tots aquells que no tenien gaire neta la seva actuació.

Aquesta comissió, formada per elements de completa confiança adoptà algunes resolucions, totes elles en espera de la definitiva que ha de prendre el Govern de la Generalitat, que no cal explicar aquí, malgrat que nosaltres estem completament identificats en la manera i causa en que es portaran a efecte, que mereixen l'elogi i l'aplaudiment de tots els organismes i llocs del nostre partit i del nostre govern. Però, seguint l'exemple del que sempre ocorre en aquests cassos, quan semblava que el Govern, quan semblava que els organismes dirigents del partit havien d'estar cofois de veure de la manera com actuaven els funcionaris modestos, ha vist tothom amb sorpresa que els consellers i que el President han anat donant temps al temps i deixant en els seus llocs de comandament a caps i senyors que el millor que es podia fer amb ells fóra apartar-los ben lluny del càrrec que ostenten i de Catalunya.

I això cal que es faci. Nosaltres proposaríem al Govern autònom de la pàtria catalana, que deixés durant uns quants dies, no gaires no, actuar amb completa llibertat dins la Generalitat. Fóra segurament la manera més pràctica d'acabar amb el feudalisme insoportable d'alguns caps i la manera, també, de fer justícia envers segons quins funcionaris...

Ho farà el Govern de Catalunya? Nosaltres no ho assegurariem pas, però el que sí diem que es que ho considerem una cosa necessària i inajornable.

PERE MORA

el que volem ésser les joventuts

La paraula joventut, expressa per ella mateixa, il·lusió alegria, esperança. És la societat del demà, d'aquest demà que joves i vells esperem que sigui millor que avui. És la generació que desitgem més treballadora, més econòmica, més fidel que les generacions passades i presents i sobretot, més humana i més justa perquè serà més lliure.

Més lliure perquè ja té consciència del seu poder i de la seva influència i no voldrà, com fins ara, ésser un instrument de tots els partits polítics que només l'han utilitzat per a oposar-se a tot avenç de llibertat i de progrés. Només cal veure el que de la joventut n'han fet totes les religions i el que avui en fan tots els feixismes: instruir-la i educar-la per les seves conveniències i per a perpetuar la ignorància i l'esclavitut de les tres quartes parts de l'espècie humana.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» no és un instrument d'un partit més sinó que té una tasca assignada i una responsabilitat, que tractarà d'acomplir amb tots els seus esforços i amb la més gran voluntat a fi que Catalunya ocupi aviat un lloc entre els pobles més civilitzats del món.

Que la nostra tasca serà molt difícil? Ja ho sabem, i perquè ho sabem ocuparem els llocs de més responsabilitat i lluitarem amb la fe més gran, amb les armes apropiades per a aconseguir la nostra finalitat.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» està des d'aquest moment en el seu lloc amb tota l'energia, disposada a donar la llibertat i la vida si cal per l'ideal que s'ha imposat.

S. BARRO